

AYOUB LOUIHRANI

AYOUB

EEN STADSJONGEN MET
EEN BOERENDROOM

Inhoud

Voorwoord	7
1 Straatschoffie	11
Twee werelden	13
Gepest	23
Een vechtscheiding	41
Moederskindje	53
2 Boerendroom	65
Marokkaan in de klas	67
Tussen twee culturen	85
Met m'n kop op televisie	109
Vriendschap	125
Buiten de lijntjes	135
In de ring	143
Muziek	157

3 Boer Ayoub	171
Geloof in mij	173
Droomboerderij	193
Nawoord	211
Spotify	213

Voorwoord

Ik was veertien jaar oud toen het kwartje viel en ik wist wat ik wilde worden: boer!

Niet direct een hele logische keuze voor een Marokkaanse jongen uit Amsterdam-Oost, dat bleek ook wel uit de reacties die ik vanuit mijn omgeving kreeg. Vrienden verklaarden me voor gek: boeren moeten toch ontzettend vroeg opstaan en zijn vooral bezig met stront scheppen en dat soort dingen? Ook voor mijn ouders was het wel even schakelen, niets geen arts, bankier of ICT'er. Hun zoon wilde boer worden. Maar dat dit echt is wat ik wil, dat merkte iedereen al vrij snel, gemotiveerd als ik ben om mijn doel te bereiken.

En die motivatie heb ik hard nodig, want echt makkelijk is het pad naar mijn eigen boerderij tot nu toe niet geweest. Toen ik op de middelbare school aan een van mijn juffen vroeg wat zo'n koe nou moest kosten, dacht ik verder helemaal niet aan wat er allemaal nodig zou zijn om mijn boerendroom te realiseren. Haar man was boer en ik was ge-

woon nieuwsgierig. Toen ik erachter kwam dat het bedrag wel richting de vijftienhonderd tot vijftwintighonderd euro ging en dat er op een gemiddelde boerderij minstens honderd van die dieren staan, zag ik dollartekens. Ik wist niet dat die dieren zo veel waarde konden hebben en dat maakte wel indruk.

Maar geld is zeker niet mijn enige motivatie. Toen ik tijdens een schoolproject voor de eerste keer echt tussen de koeien had gestaan, wist ik opeens honderd procent zeker dat ik boer wilde worden.

Het voelde gelijk goed. Wonen op een mooie plek, ergens buiten, tussen de dieren. Wat een leven leek me dat. Lekker je ding kunnen doen als eigen baas, niet te veel mensen en drukte om je heen. Een heel weiland als kantoor, wie wil dat nou niet?

Voor mij was het meteen duidelijk: dit was wat ik wilde en ik besloot ervoor te gaan.

In mijn boek neem ik je mee in mijn verhaal, de liefde voor het boerenleven en laat ik zien hoe ik gekomen ben waar ik nu ben. Ik heb het boek deels voor mezelf geschreven, als een *legacy* voor mijn kinderen later. Maar ook voor anderen, om ze te motiveren met de lessen die ik heb geleerd. Ik heb geleerd om nooit op te geven als het gaat om het bereiken van mijn droom. Mijn jeugd was niet altijd makkelijk als gevolg van de lastige scheiding van mijn ouders, doordat ik als kind gepest werd en door de vooroordelen vanwege mijn achtergrond waar ik tijdens mijn

opleiding mee te maken kreeg. Maar ik heb het geflikt: ik ben boer en ik ben er trots op.

Als je echt iets wilt bereiken, ook al lijkt het net zo onmogelijk als een Nederlandse jongen uit Amsterdam-Oost met Marokkaanse roots die boer wil worden, als je in jezelf gelooft dan lukt het. Ik ben daarvoor het levende bewijs.

Ik heb nu nog geen eigen boerderij, voorlopig moet ik het doen met mijn werk als invalboer en daar ben ik tevreden mee. Als ik 's ochtends vroeg op een boerenerf rondloop, op weg naar het weiland om de koeien op te gaan halen voor het melken, voel ik me gelukkig.

Maar mijn droom om een eigen boerderij te beginnen blijft en alles wat ik nu doe, staat in het teken van het realiseren van die droom: een eigen boerderij op een groot stuk grond, met een stuk of honderd melkkoeien, sportstudio erbij en een leuke woning waar ik met mijn gezinnetje kan wonen. Waar die zal staan? Dat weet ik nog niet en dat maakt me ook niet uit. Maar dat die boerderij er komt, dat is een ding dat zeker is. *Watch me!*

1

STRAATSCHOFFIE

Twee werelden

Als iemand aan mij vraagt of ik me Marokkaan voel of Nederlander, weet ik het antwoord niet. Ik ben geboren en getogen in Amsterdam, maar ik ben ook regelmatig bij de familie van mijn beide ouders in Marokko te vinden. Als ik daar ben, met al die vertrouwde mensen en plekken om me heen, voelt het als thuis. Ben ik niet gewoon beide?

De laatste keer dat ik met een clubje vrienden in Marokko was en we 's avonds op stap waren, moest ik hieraan denken. Was ik net zo Marokkaans als de jongens die daar rondliepen? Toen we langs een stalletje met streetfood liepen, besloot ik ter plekke de *ultimate test* te doen.

‘Wacht even mannen,’ zei ik, ‘ik haal hier even wat te eten.’

‘Wát ga je doen? Weet je dat wel zeker man?’ reageerden ze verbaasd. ‘Dat ziet er nou niet echt lekker uit.’

Gelijk hadden ze, want zo hygiënisch is het eten op straat daar meestal niet. Het was voor mij altijd een reden geweest me er niet aan te wagen. Tot nu toe. Want hé, dacht ik, er

staat een hele rij wachtenden, dus dan zal het toch wel oké zijn. Maar hoe dichterbij ik kwam, hoe meer ik begon te twifelen. Zou die kerel hier al lang staan, in de bloedhitte en tussen de uitlaatgassen? Hoe dan ook, ik kon nu natuurlijk niet meer terug.

‘Nou boys, daar ga ik,’ zei ik zo optimistisch mogelijk terwijl ik een flinke hap nam. Het smaakte stiekem best wel prima. ‘Jullie weten niet wat jullie missen, het is lekker hoor!’

Toen ik de dag erna last van mijn buik begon te krijgen, kreeg ik dat natuurlijk keihard terug.

‘Ik geloof toch niet dat we iets gemist hebben, Ayoub,’ zei een van mijn vrienden lachend.

Blijkbaar is in elk geval mijn maag toch niet zo Marokkaans.

De allereerste van mijn familie die naar Nederland kwam, was Ali Rharib, de zwager van mijn vader. Hij hoorde bij de eerste groep Marokkanen die hiernaartoe verhuisde in de jaren zestig, op zoek naar werk.

In Nederland was er op dat moment voldoende werk, in tegenstelling tot in Marokko. Het ging hier goed met de economie, maar er was veel werk dat Nederlanders zelf niet wilden doen en daarvoor kwamen gastarbeiders uit allerlei landen hiernaartoe. Omdat het in Marokko economisch minder ging, trokken veel Marokkanen deze kant op om het geluk te zoeken. Ook Ali.

Na een paar jaar in Nederland gewerkt en gewoond te hebben, was hij er klaar voor om te trouwen. In de zomermaanden ging hij altijd terug naar Marokko om familie te bezoeken en tijdens een van die tripjes ontmoette hij Laila, de zus van mijn vader. Ali trouwde met haar en niet veel later vertrokken ze samen naar Nederland.

Laila was heel duidelijk in wat ze wilde. Ze ging wel met hem mee, maar Ali hoefde vooral niet te denken dat ze thuis zou gaan zitten en er alleen maar zou zijn om voor hem te koken. Laila wilde hier ook aan de slag. Samen gingen mijn oom en tante iedere dag met de auto naar Oostzaan om daar in een groot pluimveeverwerkingsbedrijf, de Friki-fabriek, te werken. Hij als slachter en zij op de inpakafdeling. Daarnaast werkte Laila ook nog in de schoonmaak.

Toen ze kinderen kreeg, stopte ze met deze baantjes en werd ze vrijwilliger bij het buurthuis. Hier hielp ze vrouwen die nog geen Nederlands praatten en organiseerde ze workshops.

Mijn oom en tante vielen best wel op. De meeste mensen die in die tijd naar Nederland toe kwamen, kwamen uit het noorden van Marokko en waren strenggelovig. Mijn oom en tante waren dat niet. Mijn tante droeg ook geen hoofddoek en dat was bijzonder in die tijd. Later is ze wel een hoofddoek gaan dragen, maar dan alleen wanneer ze er zelf zin in had.

Over het verhaal van Ali en Laila is in 1997 zelfs een ten-

toonstelling gemaakt: *Ik heb een tante in Marokko*. Ze stonden centraal in een fotoserie over de eerste gastarbeiders die in de jaren zestig naar Nederland kwamen. Een fotograaf had hun gezin een jaar lang gevolgd en foto's gemaakt.

Twintig jaar later ging dezelfde fotograaf opnieuw kijken hoe het met ze ging en ook hierover kwam er weer een tentoonstelling: *Ali & Laila, een Amsterdamse familiegeschiedenis*. Deze tentoonstelling was in 2014 in het Amsterdams Museum te zien. De foto's hiervan zijn bewaard in het stadsarchief van Amsterdam. Ik vind het nog steeds heel bijzonder dat ik daarheen kan gaan en mijn familie kan zien. Dat is toch mooi?

Later hoorde ik dat het eigenlijk mijn oom Mustafa, een andere zwager van mijn vader, was die door de fotograaf was gevraagd om aan het project mee te werken. Maar hij had ervoor bedankt omdat hij geen zin had om de hele dag zo'n fotograaf om zich heen te hebben.

'Vraag maar aan mijn zwager,' schijnt hij gezegd te hebben. Mustafa zat samen met oom Ali in een band en woonde zelf ook al een tijd in Nederland. Hij was ambtenaar, tolk én bloedprikker in het Amsterdam Medisch Centrum. Best bijzonder voor iemand die geen diploma had...

Voordat Mustafa trouwde met een andere zus van mijn vader, was hij ook al getrouwd geweest met een Nederlandse vrouw, Trees. Hierdoor was hij gewend geraakt aan de Nederlandse cultuur. En zij trouwens ook aan de Marok-

kaanse: na de scheiding kwam zij nog iedere vrijdag bij mijn oom en tante over de vloer om een bord couscous mee te eten.

Terwijl zijn twee zussen dus al in Nederland woonden, zat mijn vader nog in Marokko op school. Tijdens zijn schoolvakanties ging hij graag naar Laila toe.

Tijdens een van de bezoeken spoorde ze hem aan ook naar Nederland te komen omdat hij hier goed geld zou kunnen verdienen.

Omdat hij bezig was met een rechtenopleiding en dat goed ging, zei hij niet meteen 'ja'. Maar iedere keer dat hij in Nederland kwam, werd het idee steeds aantrekkelijker. Hij wilde ook wel lekker verdienen, net als zijn zus.

In het begin dacht hij nog dat hij misschien beide kon doen. Dan zou hij in Marokko naar school gaan en af en toe op en neer naar Nederland om te werken en te sparen. Na dit een tijdje geprobeerd te hebben, besloot hij toch volledig voor de centen te gaan. Hij stopte met zijn studie en verhuisde naar Nederland toen hij 23 was.

Hij woonde eerst kort bij zijn zus en vertrok later naar Heerlen. In Amsterdam waren inmiddels veel Marokkanen, want die waren daar massaal naartoe gekomen na al die positieve verhalen. Het werd steeds moeilijker om aan een baan te komen en mijn vader had bedacht dat als hij wat meer buiten Amsterdam zou zoeken, hij makkelijker werk zou kunnen vinden. En dat lukte dus een flink stuk

buiten Amsterdam, in Heerlen. Na een paar jaar verdienen met fabriekswerk, keerde hij terug naar de hoofdstad en kwam op de Polderweg in Amsterdam-Oost terecht.

Eigenlijk had mijn vader wel verder willen studeren, maar dat lukte niet meer. Doordat hij meteen met werken was begonnen, had hij weinig tijd gehad om de Nederlandse taal goed te leren. En om te kunnen studeren was dat wel nodig. Het was sowieso al pittig genoeg om de huur te betalen en hij kon elke cent die hij verdiende goed gebruiken.

Hij ging er vol voor en werkte fulltime in verschillende banen. Dat betekende dat hij om zes uur 's ochtends al de deur uit stapte. Hij begon zijn dag bij de stadsbeveiliging in de Warmoesstraat, ging daarna door om ergens schoon te maken en aan het einde van de dag werkte hij in een fabriek. Drie werkshifts op een dag en dat het hele jaar door.

Het is wel duidelijk dat de arbodienst toen nog niet zo streng controleerde. Toen mijn vader begin veertig was, wilde hij ook wel trouwen en dan het liefst met een Marokkaanse. Hij ging op zoek in Marokko en ontmoette daar mijn moeder op een familiefeestje. Zij moet het worden, dacht hij meteen toen hij haar zag. Ze hadden totaal verschillende achtergronden, maar toch trouwden ze niet lang erna. Het was een soort liefde op het eerste gezicht, zo zei mijn moeder later.

Samen keerden ze terug naar Nederland en trokken in het huis aan de Polderweg in de Watergraafsmeer.

Mijn moeder merkte vrij snel dat mijn vader toch wel een

andere man was dan ze had gedacht. Ze dacht dat hij lief voor haar zou zijn, maar dat viel een beetje tegen.

Wanneer hij 's ochtends wegging om te gaan werken, deed hij de deur achter zich op slot en liet mijn moeder de hele dag thuiszitten. Mijn moeder is een mooie vrouw en als mijn vader samen met haar op straat liep, merkte hij dat er naar haar gekeken werd. Hij werd hier ontzettend jaloeers van. De mooiste spullen die je hebt, bewaar je soms in een kluis en dat was eigenlijk wat mijn vader met mijn moeder deed. Dit was natuurlijk niet het leven waar mijn moeder op gehoopt had en ze werd hier heel erg verdrietig van.

Hoe anders was de situatie die mijn moeder van thuis uit gewend was. In Marokko was ze opgegroeid in een rijke familie. Haar vader had veel geld verdiend als een van de eersten met een grote visfabriek, en ze had het daardoor niet slecht gehad. Ze was gewend aan een rijk en luxe leven in een grote villa en werd elke dag door een chauffeur van en naar school gebracht.

Dus toen mijn moeder naar Nederland verhuisde en daar in een compleet andere wereld terecht kwam, was de overgang wel heel erg groot. Daar zat ze dan, getrouwd met een man die niet echt lief voor haar was en opgesloten in een veel kleiner huis dan ze gewend was. Langzaam maar zeker kreeg mijn moeder steeds meer een hekel aan hem.

Ik denk nu wel eens dat mijn vader toen gewoon niet beter wist. Hijzelf was alleen opgevoed door een tante en het

voorbeeld dat hij had was dat van een vrouw die de hele dag thuiszat. Hij had niet echt meegekregen hoe het werkte in een relatie en hoe een man tegen zijn vrouw hoorde te doen.

Maar aan de andere kant had hij natuurlijk zelf ook wel kunnen bedenken dat wat hij deed, niet kon. Je trouwt met iemand met het idee om samen een leven op te bouwen en dan laat je haar niet hele dagen opgesloten thuis zitten. Dat is raar. Mijn vader had in zijn eerste verliefdheid niet goed nagedacht waar hij aan begon met een vrouw in huis erbij en hij vond het maar knap ingewikkeld allemaal.

Mijn moeder raakte al snel zwanger. Mijn ouders waren bijna een jaar samen toen ik in het OLVG werd geboren. Het ziekenhuis was vlak bij waar we toen woonden aan de Polderweg. Door mijn komst veranderde er wel iets, mijn vader werd ietsjes milder en minder streng. Gelukkig maar, want met een pasgeboren baby wil je als moeder wel af en toe een wandelingetje kunnen maken.

Zeker met mij, want ik was een echte koala. Ik hing de hele dag aan mijn moeder en wilde niets anders dan continu zo dicht mogelijk bij haar in de buurt zijn. Ze kreeg pas iets meer ruimte voor zichzelf toen ik naar school ging.

Toen ik vier was verhuisden we naar een portiekwoning aan de Sparrenweg, ook in Amsterdam-Oost. Hier werd in de zomer mijn broertje Ayman geboren. Het was de bedoeling dat ook hij in het ziekenhuis ter wereld zou komen. We woonden nu namelijk nog dichterbij het OLVG, dat op ongeveer tweehonderd meter van ons huis lag. Maar voor

hem was dat kennelijk toch te ver; hij werd thuis geboren.

Van de hele bevalling heb ik niets gemerkt, ik sliep er gewoon doorheen. Wat ik nog wel weet is dat mijn vader me wakker maakte en me een grote zak met snoep gaf. ‘Kijk eens wat je broertje voor je heeft meegenomen,’ zei hij trots. Daar trapte ik natuurlijk niet in.

Ik denk dat de twee werelden waarin ik ben opgegroeid me meer dan iets anders hebben gevormd. Ik ben in Nederland opgegroeid met een Marokkaanse achtergrond. Maar hoewel ik hier geboren ben, word ik in Nederland toch altijd gezien als Marokkaan. Mijn familie in Marokko vindt mij vooral een Nederlander. Het blijft raar.

“

Ik denk dat de twee werelden
waarin ik ben opgegroeid me meer
dan iets anders hebben gevormd.

”

Ik kan wel zeggen: ik ben gewoon Nederlander. Maar ja, als ik naar een dorp ga en ik praat Nederlands, dan verstaan ze me niet omdat ze me niet willen verstaan. En als ik naar Marokko ga en ik praat perfect Arabisch, dan willen ze me

niet verstaan omdat ik voor hen een buitenlander ben. Ik kom uit Europa, ik heb *money* en dus gaan ze expres Frans of Engels met me praten, om te laten merken: je hoort er niet bij.

Eigenlijk ben ik niks. Op veel plekken waar ik kom, zien mensen mij anders dan hoe ik mezelf zie en ik heb dat maar geaccepteerd zoals het is.

Je hebt het niet overal hoor, dat moet ik er wel bij zeggen. Dat is ook de reden dat een stad als Amsterdam zo goed bij mij past want iedereen is hier ‘multi’. Hier lopen mensen rond die Engels spreken, Spaans, Turks, alles door elkaar. Alles is hier, je leert van elkaar en dat vind ik mooi.

Misschien werk ik er zelf ook aan mee dat ik niet ‘iets’ ben door de verschillende werelden waarin ik leef. Die van Ayoub, bekend van social media en tv-optredens, en die waarin ik Ayoub ben die niets liever wil dan boer zijn.

Gepest

Ik heb het in mijn jeugd niet altijd makkelijk gehad. Thuis was het onrustig. Het huwelijk van mijn ouders liep niet lekker en ze kregen steeds vaker ruzie. Ik ontvluchtte dit door veel buiten op straat te zijn. Bij ons om de hoek was een pleintje waar veel kinderen rondhingen, beetje voetballen en zo, en daar ging ik dan heen.

Maar kinderen zijn soms wreed, hè. Ze wisten dat het thuis niet goed ging, dat dit veel ruzies veroorzaakte en dat ik een lastige tijd doormaakte. En juist toen begon het pesten.

Wat het nog erger maakte, is dat het juist de kinderen uit onze buurt waren die mij lastigvielen. De kinderen van de burens en van families met wie wij al jaren omgingen. Daarom het toen ineens begon, weet ik niet zo goed meer. Misschien omdat ik klein was, en daardoor een makkelijk slachtoffer was. Ze riepen lelijke dingen over mij en vooral ook over mijn ouders, dingen die heel persoonlijk waren en dat deed ontzettend veel pijn.

Als ik nu aan Nederlandse vrienden vertel dat ik vroeger gepest werd door Marokkanen bij ons uit de buurt, denken ze: hè, hoe dan?! Jij bent zelf toch ook Marokkaan? Maar dat gebeurde dus gewoon. Je zou het een vooroordeel kunnen noemen, om te denken dat iedereen die vanuit Marokko hier is komen wonen, hetzelfde is. Want dat is namelijk niet zo. Mijn familie komt uit het zuiden, terwijl die van anderen juist uit het noorden van Marokko komt. En dat voelt toch effe net wat anders. Het is te vergelijken met het verschil tussen de Nederlanders en de Friezen hier in Nederland. Mijn familie komt van oorsprong uit de stad en van de jongens uit de buurt destijds, kwamen veel familieleden uit dorpen.

Sommige van de jongens die mij pestten zie ik zelfs nu nog bijna dagelijks, die wonen net als ik nog steeds in dezelfde buurt, en een paar ervan lopen rond in dezelfde sportscholen als ik. Met anderen is het minder goed afgelopen, die zitten inmiddels ergens vast. Ik voel geen haat voor ze, maar het is ook niet zo dat ik elke dag koffie met ze ga drinken. Ik ben die jongens in zekere zin ook dankbaar. Je kunt met zoiets blijven zitten of je kunt er je voordeel mee doen. Dat laatste heb ik gedaan.

Want zonder hen was ik niet gekomen waar ik nu ben, was ik niet geworden wie ik nu ben. Door wat ik vroeger meemaakte, heb ik geleerd mezelf tegen pesten en negativiteit te wapenen, ik werd zelfverzekerder en daar heb ik veel profijt van. Ik ben gewoon ik. *That's it.*